

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 25 lutego 2020 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 października 2018 r. M. W. wraz z narzeczoną D. W. zorganizowali imprezę urodzinową, na którą zaprosili kilka osób. Spotkanie rozpoczęło się około godziny 19:00-20:00. Około godz. 24:00 po raz pierwszy wezwano Policję w związku

z zakłócaniem ciszy nocnej przez osoby znajdujące się w mieszkaniu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W.. O godz. 00:30 funkcjonariusze Policji sierż. szt. M. F. oraz sierż. szt. T. B. pouczyli M. W. o treści art. 51 § 1 k.w. i na tym zakończyli tę interwencję.

Funkcjonariusze Policji sierż. szt. M. F. oraz sierż. szt. T. B. około godziny 01:34 ponownie udali się z polecenie (...) pod adres W., ul. (...) lok. 29 w związku z kolejnym zgłoszeniem dotyczącym dalszego zakłócania ciszy nocnej. Po przybyciu na miejsce funkcjonariusze Policji udali się do ww. lokalu. Przez drzwi było słychać głośną muzykę, krzyki i śpiewy. Dźwięki te były na tyle głośne, że muzykę i śpiew było słychać na korytarzu. Drzwi mieszkania otworzył M. W., który poinformował, że to on jest organizatorem imprezy. M. W. odmówił przyjęcia mandatu w wysokości 500,00 zł, w związku z czym podjęto decyzję o skierowaniu do Sądu wniosku o ukaranie.

Dowody: zeznania świadka T. B. – k. 6-7, częściowo zeznania D. W. – k. 59, informacja z (...) k. 75-81.

Obwiniony **M. W.** nie został przesłuchany w toku czynności wyjaśniających. Podczas postępowania sądowego obwiniony prawidłowo zawiadomiony o terminie nie stawił się na rozprawę, jak również nie nadesłał pisemnych wyjaśnień. Z treści sprzeciwu złożonego przez obrońcę wynika natomiast, że obwiniony nie przyznaje się do winy (k. 23-26).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **T. B.** (k. 6-7, 82), który jako funkcjonariusz Policji interweniował w związku z zakłócaniem ciszy nocnej. W ocenie Sądu zeznania świadka złożone w toku czynności wyjaśniających, jak i na etapie postępowania sądowego są spójne, logiczne. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, a jego wiedza dotycząca zdarzenia jest wynikiem czynności służbowych, jakie podejmował w stosunku do obwinionego. Świadek wprawdzie nie pamiętał szczegółów interwencji, co jest jednak zrozumiałe z uwagi na charakter pracy świadka oraz przedmiot interwencji. Jak bowiem zeznał świadek tego rodzaju interwencji podczas jednej zmiany mają nawet około 10 dziennie. Świadek pamiętał natomiast, że pod tym adresem były dwie interwencje tej samej nocy.

Zeznania świadka **D. W.** (k. 59) Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części, albowiem przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło, że z mieszkania dochodziła głośna muzyka i śpiewy, które były wyraźnie słyszalne na korytarzu. Wprawdzie świadek zeznała, że grała muzyka, ale niezbyt głośno, a uczestnicy spotkania jedynie odśpiewali kilkukrotnie „sto lat”, jednakże w tym zakresie zeznania świadka pozostają w sprzeczności z zeznaniami T. B., który był pewien, że hałas w postaci głośnej muzyki i śpiewów dochodzi z mieszkania obwinionego.

Wątpliwości Sądu nie budziła wiarygodność pozostałego zgromadzonego w sprawie nieosobowego materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przesłanych do Sądu przez Stołeczne S. Kierowania (...), których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że obwiniony M. W. dopuścił się zarzucanego mu czynu, a mianowicie w dniu 7 października 2018 r. w godz. 00:30-01:25 w W. przy ul. (...) w lokalu nr (...), poprzez głośne odtwarzanie muzyki oraz śpiewy zakłócił spokój i spoczynek nocny mieszkańcom bloku, tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 51 § 1 k.w.

Wykroczenia stypizowanego w art. 51 § 1 k.w. dopuszcza się ten, kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorzenie w miejscu publicznym.

Penalizowany na gruncie art. 51 § 1 k.w. jest wybryk, którego przykładami wskazanymi w dyspozycji przywołanego artykułu są krzyk, hałas i alarm. Wybryk to zachowanie odbiegające od przyjętych w danym miejscu, czasie i okolicznościach norm postępowania, obyczajów. Zachowanie takie wywołuje powszechne negatywne oceny społeczne i uczucia odrazy, gniewu, oburzenia, zatem wybryk charakteryzuje ostra sprzeczność z powszechnie akceptowanymi normami postępowania (wyr. SN z dnia 2 grudnia 1992 r., III KRN 189/92, Lex nr 162227).

Wypełnienie znamion analizowanego przepisu wymaga nie tylko dopuszczenia się wybryku, ale także wystąpienia, będącego jego następstwem, zakłócenia spokoju, porządku publicznego, spoczynku nocnego albo zgorzenia w miejscu publicznym, przy czym do popełnienia tego wykroczenia wystarczające jest zaistnienie tylko jednego z wymienionych skutków. Zakłócenie spokoju publicznego, istotne z punktu widzenia niniejszej sprawy, polega na zaburzeniu stanu równowagi psychicznej co najmniej jednej osoby.

Użycie przez ustawodawcę określenia „zakłócenie” wskazuje, że chodzi o wywołanie gdzieś niepokoju, zamieszania naruszającego ustalony porządek, normy współżycia społecznego czy też naturalny bieg spraw, co w efekcie powoduje oburzenie, podenerwowanie lub zgorzenie. Inaczej rzecz ujmując, działanie sprawcy ma polegać na uniemożliwieniu lub utrudnieniu innym ludziom normalnego zachowania się przyjętego w danym miejscu, czasie i okolicznościach, przy czym skutek nie musi obejmować wszystkich, ale musi wystąpić przynajmniej w stosunku do jednej osoby. Do odpowiedzialności za czyn z art. 51 § 1 k.w. może być pociągnięta osoba, w której dyspozycji pozostaje źródło niepokoju zakłócające spokój, a której zachowanie jest bierne, czyli równoznaczne z jego utrzymywaniem (tak: W. J. w: Komentarz do art. 51 Kodeksu wykroczeń, LEX). Przez spoczynek nocny, o jakim mowa w art. 51 k.w., należy rozumieć czas przeznaczony na odpoczynek nocny, który zwyczajowo przyjmuje się na godziny pomiędzy 22:00 a 06:00 rano.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, że obwiniony M. W. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Świadek T. B. zeznał, iż głośne odtwarzanie muzyki oraz śpiewy dochodziły z mieszkania, w którym odbywała się impreza urodzinowa obwinionego. Świadek zeznał także, iż przed podjęciem interwencji funkcjonariusze Policji czekają i nasłuchują, czy z mieszkania faktycznie dochodzi jakiś hałas. Interweniujący Policjanci byli pewni, że to z mieszkania obwinionego dochodziły hałasy zakłócające spoczynek nocny mieszkańcom bloku, a M. W. był organizatorem imprezy. Wskazać należy, iż interwencja została podjęta na skutek telefonicznego zawiadomienia złożonego przez osobę, której przeszkadzał hałas zakłócający spoczynek nocny.

Reasumując, w ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona występku z art. 51 § 1 k.w.

Wymierzając karę Sąd rozważył przesłanki z art. 33 § 1 i 2 k.w., a mianowicie ustawowe granice kary za wykroczenie, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. W szczególności przy wymiarze kary Sąd bierze pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki i sposób działania obwinionego, stosunek do pokrzywdzonego (o ile takowy występuje), warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po jego popełnieniu. Zgodnie z art. 47 § 6 k.w. przy ocenie społecznej szkodliwości wykroczenia bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Czyn z art. 51 § 1 k.w. zagrożony jest karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

W ocenie Sądu zarówno stopień winy, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego są średnie. Obwiniony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności wyłączające winę. Obwiniony swoim zachowaniem zakłócił spoczynek nocy innym mieszkańcom budynku przy ul. (...) w W.. Należy zwrócić także uwagę, iż była to druga interwencja tej samej nocy. Podczas pierwszej interwencji funkcjonariusze Policji pouczyli obwinionego o treści art. 51 § 1 k.w. Mimo to niespełna godzinę później funkcjonariusze Policji ponownie udali się pod ww. adres w związku z kolejnym zgłoszeniem dotyczącym zakłócania spoczynku nocnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył obwinionemu karę 300 złotych grzywny uznając, iż jest to kara sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał w szczególności na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma wobec niego osiągnąć. Miał także na uwadze cele prewencji ogólnej - w społeczeństwie nie może istnieć przeświadczenia, że takie wykroczenia są traktowane z pobłażliwością. W toku postępowania nie ustalono miejsca zatrudnienia, jak również wysokości dochodów osiąganych przez obwinionego. W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny nie przewyższa jednak możliwości zarobkowych obwinionego.

Odnosząc się w tym miejscu do wniosku sformułowanego w sprzeciwie od wyroku nakazowego wskazać należy, iż Sąd rozpoznając sprawę merytorycznie w I instancji nie jest uprawniony do jednoczesnego rozkładania w wyroku orzeczonej kary grzywny na raty. Stosowny wniosek w tym zakresie może zostać natomiast złożony na etapie postępowania wykonawczego, po uprawomocnieniu się orzeczenia.

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. Sąd zasądził od obwinionego zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 100,00 złotych oraz wydatki Skarbu Państwa związane ze sporządzeniem opinii przez biegłych sądowych w niniejszej sprawie. Dodatkowo Sąd obciążył obwinionego kwotą 30,00 złotych tytułem opłaty. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie przepisu art. 20 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Ponadto Sąd obciążył obwinionego kwotą 20 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków związanych z czynnościami wyjaśniającymi. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego z kosztów postępowania, albowiem obwiniony M. W. jest osobą dorosłą, posiadającą zdolności zarobkowe, a ich opłacenie nie powinno stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy obwinionego.